

Vida d'oració

III

Senyor meu Jesucrist i Redemptor meu, agenollat als vostres peus, us prec humilment que em doneu la vostra benedicció, perquè amb ella faci jo en vostre nom i per a glòria vostra, tot el que hagi de fer. En nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant; amen.

§ 2.—*Dels exercicis per entre dia.*—Fuig, Germà caríssim, tot el que et sia possible, no solament dels pecats, sinó també de les ocasions de pecar; i per a això molt t'aidaran dues coses.

L'una és viure ordinàriament en la presència de Déu, o de Crist Senyor i Redemptor nostre.

I l'altra algunes oracions jaculatòries, mitjançant les quals l'ànima es va purificant de tota mena de vicis i pecats.

I perquè hom pugui fer una i altra cosa, i obtenir aquesta puresa, posarem ací, en primer lloc, alguna manera, molt fàcil, d'atraure la presència de Déu, per a tots els dies de la setmana i també algunes oracions jaculatòries.

Presència de Déu.—Moltes maneres hi ha de viure sempre en la presència de Déu, com escriuen no pocs Sants i Doctors místics. Els quals em sembla que es poden reduir a quatre modes que posarem ací.

La primera és exterior i corporal i és quan un hom véu el Santíssim Sagrament de l'altar amb els ulls del cos, anib el qual Sagrament parla l'ànima posada en la seva presència, coneixent ésser Déu veritable, sens que sia necessari fer altres imaginacions ni discursos per a cercar sa Divina presència.

La segona presència de Déu, que és la imaginària, és quan la imaginació forma una imatge o figura de Crist, la qual porta un hom sempre al costat, o bé dins de si, i amb ell parla i tracta totes les seves coses.

La tercera és presència intel·lectual la qual naix del coneixement de la Fe, pel qual sabent que Déu és present en tot lloc, per essència, presència i potència, onsevulla que giri els ulls sent respecte a aquest Déu, i en qualsevol criatura, el considera que li està donant l'ésser, i sempre el té tan present i aprop que no li cal cercar-lo en altre lloc, per bé que no el vegi amb els ulls del cos, ni cap forma d'imatge en la imaginació.

Hi ha algunes ànimes tan febles en el camí de la virtut que mai no queden sadollades amb aquest sol coneixement, puix els sembla que més preferirien en aquesta vida tractar amb Déu i veure'l com a imatge corpòria i palpable, que no pas restar en l'obscuritat d'aquest coneixement. Tantdebó que no hi haguessin ànimes que es trobessin en aquests precipicis i enganys.

Quant a aquest punt escriu Cassià que un vell venerable, anomenat Serafió, durant tota la seva vida havia dut Déu present i tan imprès en la seva imaginació com a imatge corpòria i palpable, que li era semblant que el tractés com als mateixos homes. Engany, cert, del dimoni, i error gran, que ensenyaven els antropomorflistes (als quals, enganyat i cec, seguia el bon vell).

FRA JOAN BONET, O. CARM.